

Arrest

nr. 79 716 van 20 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 12 september 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 juli 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 juli 2009 dient eerste verzoeker, van Slowaakse nationaliteit, een aanvraag in om een verklaring van inschrijving van een burger van de Unie bij de stad Gent. Op 3 augustus 2009 wordt hij in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving van een burger van de Unie als werknemer (E-kaart).

1.2. Op 24 augustus 2009 leggen eerste verzoeker en tweede verzoekster, eveneens van Slowaakse nationaliteit, te Gent een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.3. Op 24 augustus 2009 dient tweede verzoekster een aanvraag in om een verklaring van inschrijving van een burger van de Unie als partner in een duurzame relatie. Op 10 februari 2010 wordt zij in het bezit gesteld van een van een verklaring van inschrijving van een burger van de Unie (E-kaart).

1.4. Op 28 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zowel ten aanzien van eerste verzoeker, als van tweede verzoekster, de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, waarvan de motieven respectievelijk luiden als volgt:

- Ten aanzien van eerste verzoeker:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van D., T.(...)

geboren te (...), op (in) (...)

van Slovaakse Republiek nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende op 14/07/2009, en verkreeg diezelfde dag de bijlage 8. Op 03/08/2009 werd hij in het bezit gesteld van een E-kaart. Uit het administratief dossier blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Op 04/06/2011 werd de dienst Vreemdelingenzaken ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW.

Uit nazicht van de gegevensbank van de RSZ blijkt dat betrokkene gemeld was van 10/06/09 tot 31/08/2009, wat betekent dat betrokkene tot die datum officieel tewerkgesteld was. Overeenkomstig artikel 42bis, §2, 3° kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreden en kan betrokkene niet worden beschouwd als werknemer, zoals bepaald in artikel 42bis, §2, 3° van de wet van 15/12/1980.

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 31/08/2009 niet meer is tewerkgesteld. Voor zover hij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat hij reeds aan de slag zou zijn geweest.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in zijn levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon in de 3° categorie als samenwonend persoon met een gezin ten zijne laste, en dit sinds 01/06/2010. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/1980.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wordt er een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980."

- Ten aanzien van tweede verzoekster:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt leen einde gesteld aan het recht op verblijf van Z., T.(...) geboren te (...), op (in) (...) van Slovaakse Republiek nationaliteit + kinderen D. T.(...) ((...)2000), D. M.(...) ((...)2006), en D. N.(...) ((...)1999).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Mevrouw Z. T.(...) verkreeg het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie op basis van art 40bis §2, 1° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene verkreeg de bijhorende Ekaart op 10/02/2010.

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de burger van de Unie waarbij betrokkene zich vervoegde (nl D. T.(...), rr : (...)), voldoen de partner Z., T.(...) en drie kinderen, zijnde D. T.(...) ((...)2000), D. M.(...) ((...)2006), en D. N.(...) ((...)1999), niet langer aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Er wordt eveneens nagegaan of betrokkene mogelijks in eigen hoofde het verblijfsrecht kan behouden overeenkomstig art. 40 §4 van eerder vernoemde wet. Uit bijkomend onderzoek blijkt echter het tegendeel. Betrokkene is niet gekend in de databank van de RSZ en is dus nooit actief geweest als werknemer.

Betrokkene heeft evenmin eigen inkomsten uit andere economische activiteiten aangezien zij klaarblijkelijk volledig ten laste valt van de partner die hiertoe het volledige leefloon ontvangt als persoon met gezinslast Zoniet zou elke vorm van inkomen van Z., T.(...) immers in vermindering worden gebracht met het volledige leefloon op naam van haar partner T. D.(...).

Betrokkene voldoet niet aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40bis of artikel 40 §4 van de wet van 15.12.1980. Bijgevolg wordt het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd overeenkomstig artikel 42bis van eerder vernoemde wet.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

De minderjarige kinderen van mijnheer en mevrouw D.-Z.(...) bekwamen eveneens het verblijfsrecht in functie van hun vader op basis van art 40bis, §2, 3° van de wet van 15/12/1980. Ook hun verblijfsrecht wordt beëindigd op basis van art 42ter, §1,1°. In het belang van de kinderen dienen zij hun ouders te vervoegen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekers het volgende aan.

“Schending artikel 5 a) en artikel 39 2° van de wet dd. 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens, juncto artikel 62 Vw juncto artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1992 met betrekking tot de motivering van bestuurshandelingen juncto artikel 42 bis Vw.

Verzoeker verwijst naar artikel 5 van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens.

Artikel 5 stelt:

Persoonsgegevens mogen slechts verwerkt worden in een van de volgende gevallen:

- a) wanneer de betrokkene daarvoor zijn ondubbelzinnige toestemming heeft verleend*
- b) wanneer de verwerking noodzakelijk is voor de uitvoering van een overeenkomst waarbij de betrokkene partij is of voor de uitvoering van maatregelen die aan het sluiten van die overeenkomst voorafgaan en die op verzoek van de betrokkene zijn genomen;*

- c) wanneer de verwerking noodzakelijk is om een verplichting na te komen waaraan de verantwoordelijke voor de verwerking is onderworpen door of krachtens een wet, een decreet of een ordonnantie;
- d) wanneer de verwerking noodzakelijk is ter vrijwaring van een vitaal belang van de betrokkene;
- e) wanneer de verwerking noodzakelijk is voor de vervulling van een taak van openbaar belang of die deel uitmaakt van de uitoefening van het openbaar gezag, die is opgedragen aan de verantwoordelijke voor de verwerking of aan de derde aan wie de gegevens worden verstrekt;
- f) wanneer de verwerking noodzakelijk is voor de behartiging van het gerechtvaardigde belang van de verantwoordelijke voor de verwerking of van de derde aan wie de gegevens worden verstrekt, mits het belang of de fundamentele rechten en vrijheden van de betrokkene die aanspraak maakt op bescherming uit hoofde van deze wet, niet zwaarder doorwegen.

De Koning kan, bij een in Ministerraad overlegd besluit, na advies van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, nader bepalen in welke gevallen de onder f) bedoelde voorwaarde niet geacht wordt te zijn vervuld.

Verzoeker stelt vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken persoonlijke gegevens heeft opgevraagd bij POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijden, Sociale Economie en Grootstedenbeleid. Het staat als een paal boven water dat de gegevens waarover het POD Maatschappelijke Integratie beschikt 'persoonsgegevens' zijn zoals gedefinieerd in artikel 1 par. 1 van de wet van 8 december 1992.

Tevens is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken als ontvanger beschouwd dient te worden zoals gedefinieerd in artikel 1 par. 7 van de wet van 8 december 1992.

Als laatste is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken persoonsgegevens van verzoeker heeft 'verwerkt' conform artikel 1 par. 2 van de wet van 8 december 1992.

Verzoeker stelt vast dat hij aan de Dienst Vreemdelingenzaken nooit zijn toestemming (consentement de la personne concernée) heeft gegeven.

Artikel 5 a) van de wet van 8 december 1992 stelt uitdrukkelijk, zoals hierboven omschreven dat de persoonsgegevens van verzoeker slechts 'verwerkt' mogen worden indien verzoeker ondubbelzinnig toestemming hiervoor heeft verleend.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan echter niet aantonen dat hij aan verzoeker 'toestemming' heeft gevraagd om de persoonsgegevens van de POD Maatschappelijke Integratie te verwerken.

Derhalve heeft de Dienst Vreemdelingenzaken persoonsgegevens van verzoeker, die afkomstig zijn van het POD Maatschappelijke Integratie, op een onrechtmatige wijze verkregen.

De wet van 8 december 1992 is van openbare orde gezien de staffbepalingen in deze wet namelijk de artikelen 37 tot 43.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken gehandeld heeft in strijd met deze staffbepalingen is duidelijk. Artikel 39 2° stelt: Met geldboete van 100,- frank wordt gestraft: de verantwoordelijke voor de verwerking, zijn vertegenwoordiger in BELGIË, zijn aangestelde of gemachtigde die persoonsgegevens verwerkt buiten de door artikel 5 toegelaten gevallen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft aldus gegevens van verzoeker op een onwettig wijze verkregen. Gegevens die op een onwettige wijze zijn verzameld mogen aldus nooit in rechte worden aangewend.

Zodoende kan de motivering van de bestuurshandeling conform artikel 62 Vw en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1992 op de motivering van de bestuurshandelingen niet gehandhaafd worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft aangenomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing wordt er gebruik gemaakt van feitelijke overwegingen, namelijk persoonsgegevens van verzoeker waarover de Dienst Vreemdelingenzaken niet mocht over beschikken. De Dienst Vreemdelingenzaken gebruikt echter motieven die ze heeft verkregen in strijd met artikel 5 a), met name dat verzoeker nooit geen toestemming heeft verleend tot het gebruik van zijn persoonsgegevens bij de POD Maatschappelijke integratie.

Mocht de Dienst Vreemdelingenzaken geen kennis gehad hebben van de persoonsgegevens van het POD Maatschappelijke Integratie dan valt verzoeker wel degelijk onder het toepassingsgebied van artikel 40 par. 4 1° Vw en artikel 50 par. 2 3° Vb.

Gezien de beslissing gestoeld is op motieven die op een wettige wijze zijn verkregen faalt de beslissing in het correct motiveren. De schending van de motiveringsplicht in samenhang met artikel 5 en artikel 39 van de wet van 8 december 1992 en artikel 42 bis Vw dient te worden aangenomen. Het middel is aldus gegrond.”

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.1.3. De eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet, waarin het volgende bepaald is:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Uit de aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) voorgelegde stukken blijkt dat eerste verzoeker, van Slowaakse nationaliteit, als burger van de Unie een verblijfsrecht heeft verkregen op basis van artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, als werknemer.

Overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet kon verwerende partij, nadat aan eerste verzoeker op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een verblijfsrecht was toegekend, vervolgens verifiëren of eerste verzoeker nog voldeed aan de in voormelde bepaling gestelde vereisten voor de uitoefening van dit verblijfsrecht.

Verwerende partij heeft, op grond van inlichtingen die zij verkreeg via de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid en middels de databank van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid, geoordeeld dat eerste verzoeker niet meer voldoet aan de vereisten voor de uitoefening van zijn verblijfsrecht en hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

Verzoekers stellen dat verwerende partij de voormelde inlichtingen, met name dat eerste verzoeker OCMW-steun geniet, – een gegeven dat op zich niet betwist wordt door verzoekers –, niet vermag aan te wenden, omdat deze op onwettige wijze verkregen werden. Verzoekers verwijzen hierbij naar artikel 5, eerste lid, a) van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens (BS 18 maart 1993) (hierna: de wet van 8 december 1992) dat voorziet dat persoonsgegevens mogen verwerkt worden indien de persoon op wie deze gegevens betrekking hebben hiertoe ondubbelzinnig toestemming heeft verleend. Zij benadrukken dat eerste verzoeker nooit toestemming heeft gegeven om inlichtingen over zijn persoon in te winnen. Tevens lichten zij toe dat artikel 39, 2° van de wet van 8 december 1992 toelaat een geldboete op te leggen bij inbreuken.

De Raad wijst er evenwel op dat het feit dat eerste verzoeker geen toestemming gaf om inlichtingen over zijn persoon in te winnen niet toelaat te besluiten dat verwerende partij bepaalde inlichtingen op onwettige wijze zou verkregen hebben. Artikel 5, eerste lid, e) van de wet van 8 december 1992 biedt immers de mogelijkheid om persoonsgegevens te verwerken indien dit noodzakelijk is voor de vervulling van een taak van openbaar belang of van een taak die deel uitmaakt van de uitoefening van het openbaar gezag die is opgedragen aan de verantwoordelijke voor de verwerking of aan de derde aan wie de gegevens worden verstrekt. Verwerende partij, die bevoegd is controle uit te oefenen op de naleving van de immigratiewetgeving, is belast met een dergelijke taak en kan overeenkomstig een uitdrukkelijke wetsbepaling, met name artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet, controleren of eerste verzoeker al dan niet voldoet aan de vereisten voor de uitoefening van zijn verblijfsrecht.

Een schending van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond en verzoekers maken niet aannemelijk dat verwerende partij inlichtingen over eerste verzoeker heeft ingewonnen op een wijze die strijdig is met de bepalingen van de wet van 8 december 1992.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers het volgende aan.

“Schending artikel 40 par 4 1° Vreemdelingenwet juncto artikel 42 bis par. 1 juncto schending van het algemeen principe van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsplicht, juncto artikel 3 5° van de wet betreffende maatschappelijke integratie dd. 26 mei 2002: onredelijke beslissing.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de bijhorende wettelijke bepalingen die de beslissing motiveren.

Artikel 40 par. 4 stelt:

(...)

Artikel 42 bis par. 1 stelt:

(...)

Verzoeker stelt vast dat hij conform artikel 40 par. 4 1° is het Rijk mag verblijven indien hij een kans maakt om werk te vinden.

Verzoeker stelt vast dat er conform artikel 42 bis par. 1 Vw er slechts een einde gesteld kan worden aan het verblijfsrecht van verzoeker enkel en alleen indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De dienst vreemdelingen zaken kan nergens aantonen dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De dienst vreemdelingen zaken loopt de vlug van stapel door een einde te maken van het verblijfsrecht van verzoeker. De dienst vreemdelingen zaken houdt geen rekening met economische crisis die er op heden heerst. In de bestreden beslissing wordt daar nergens naar toe verwezen. Het weze duidelijk dat verzoeker geen werk meer vindt door omstandigheden buiten zijn wil om. Derhalve is verzoeker getroffen door een overmacht situatie namelijk de economische wetmatigheden.

Dit de dienst vreemdelingen zaken niet alle elementen in overweging te nemen om tot een redelijke beslissing te komen? De verwerende partij houdt echter geen rekening met de economische crisis die het land en heel de Westerse wereld treft. Het kan verzoeker niet kwalijk genomen worden dat hij geen werk vindt. Dit komt door factoren buiten zijn wil om.

Verzoeker heeft wel degelijk aangetoond dat hij kan werken. Hij heeft gewerkt. Hij is zich gaan wenden naar het OCMW. Aldaar kreeg hij te horen dat hij eerst Nederlandse lessen diende te volgen. Door deze opleiding Nederlands wordt verzoeker op een hoger niveau getild. Verzoeker doet aldus hetgeen van hem door de administratie wordt verlangd.

De dienst vreemdelingen zaken dient met toepassing van het zorgvuldigheidsbeginsel zijn beslissingen zorgvuldig dient voor te bereiden en deze dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken en alle stukken die de gemachtigde als een normaal redelijk handelend mens had dienen op te merken.

Zoals hierboven gesteld had de gemachtigde, indien zijn handelend getoetst zou worden aan een normaal zorgvuldig handelende huisvader, opgemerkt dienen te hebben dat verzoeker wel degelijk werkwilig is en dat het taalprobleem hem parten speelt bij het vinden van een betrekking. Bovendien zou de administratie dienen te weten dat het economisch gezien barre tijden zijn die het vinden van een betrekking niet gemakkelijk op maken. Bij het OCMW en bij het OCMW GENT wordt er pas steun verleend indien verzoeker duidelijk aantoonst dat ze werkwilig is conform artikel 3 4° van de wet op maatschappelijke integratie dd. 26 mei 2002.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de wet op de maatschappelijke integratie dd. 26 mei 2002.

Artikel 3 5° stelt: " Om het recht op maatschappelijke integratie te kunnen genieten, moet de persoon

tegelijktijd en onverminderd de bijzondere voorwaarden die hij deze wet, worden gesteld: 5° werkbereid zijn, tenzij dit om gezondheids- of billijkheidsredenen niet mogelijk is.

De wet is derhalve duidelijk. Verzoeker dient aldus werkbereid te zijn om een leefloon te kunnen ontvangen.

Een goede, zorgvuldige huisvader zou verzoeker inderdaad een kans geven. De administratie kent eveneens de voorwaarden om van een leefloon te kunnen genieten. Het statuut waarin verzoeker zich nu verkeert is een tijdelijk statuut. Het is niet verzoekers bedoeling om daarin te resideren. Het is pas een tussenstop. Van zodra het Nederlands op niveau is, is verzoeker klaar voor de arbeidsmarkt en kan zij meerwaarde produceren waardoor er in het Rijk een grotere toegevoegde waarde wordt geproduceerd. Verzoeker zal integendeel geen belasting zijn voor het sociaal bijstandstelsel maar zal echter bijdragen tot het sociaal bijstandstelsel.

Verzoeker ontvangt pas steun van juni 2010. Dit is dus nog niet heel lang.

Een goed werken bestuur zou dit bovenstaande visie voor ogen hebben bij het nemen van zijn beslissing.

De beslissing dient derhalve nietig verklaard te worden wegens het feit dat de dienst vreemdelingenzaken niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd (de administratie heeft uit het oog verloren dat verzoeker werkbereid dient te zijn - artikel 3 5° leefloonwet dd 26 mei 2002- en ten tweede omdat de beslissing onredelijk is gezien verzoeker wel degelijk voldoet aan de voorwaarde van artikel 40 par. 4 1° Vw - na de kennis van het Nederlands zal zij inderdaad een toegevoegde waarde kunnen produceren in BELGIË. - en ten derde dat aan de voorwaarde van artikel 42 bis par. 1 niet voldaan is want verzoeker zal in de toekomst bijdragen tot het sociale bijstandstelsel in plaats dat hij er een onredelijke belasting voor vormt.

Het middel is aldus gegrond."

2.2.2. Eerste verzoeker heeft als burger van de Unie een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Artikel 40, § 4 luidt als volgt :

"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

Thans wordt een einde gemaakt aan zijn verblijfsrecht, zoals reeds gesteld, op grond van artikel 42bis, § 1, van de vreemdelingenwet omdat hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

Eerst en vooral dient te worden vastgesteld dat verzoekers niet betwisten dat eerste verzoeker niet meer tewerkgesteld is sedert 31 augustus 2009. Zij verzetten zich wel tegen het motief in de eerste bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat voor zover hij heden werkzoekend zou zijn, hij niet voldoet aan de

daaraan gekoppelde verblijfsvoorwaarde omdat indien hij een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat hij reeds aan de slag zou zijn geweest.

Uit de artikelen 40, § 4 en 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet leiden verzoekers af dat eerste verzoeker in het Rijk mag verblijven indien hij kans maakt werk te vinden. Voorts mag er *“enkel en alleen”* een einde aan zijn verblijf gesteld worden indien hij een *“onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk”*, wat volgens verzoekster *in casu* niet is aangetoond door de Dienst Vreemdelingenzaken. De Dienst Vreemdelingenzaken loopt bij het nemen van de bestreden beslissing aldus te vlug van stapel. Verzoekers stellen dat geen rekening gehouden wordt met het feit dat er heden een economische crisis heerst die het land en heel de westerse wereld treft zodat het eerste verzoeker niet kwalijk kan worden genomen dat hij geen werk vindt. Hij wordt immers getroffen door een situatie van overmacht, namelijk de economische wetmatigheden en de economische barre tijden. Verzoekers stellen tevens dat eerste verzoeker reeds heeft aangetoond te kunnen werken -hij heeft immers reeds gewerkt- en dat een taalprobleem hem parten speelt maar dat een opleiding Nederlands hem naar een hoger niveau op de arbeidsmarkt zal tillen.

Eerste verzoeker betoogt slechts, doch toont niet aan dat hij een reële kans maakt op het vinden van werk en toont evenmin aan dat hij sedert 31 augustus 2009 werk heeft gezocht. Het volgen van Nederlandse taalles toont evenmin een reële kans op het vinden van tewerkstelling aan. Het feit dat hij werkwilgig is doet dat evenmin. Het is immers niet de werkbereidheid die als criterium wordt gehanteerd, doch de reële kans op tewerkstelling. Een verwijzing naar artikel 3, 5° van de wet van 26 mei 2002 betreffende de maatschappelijke relevantie is derhalve om die reden niet dienstig. Gelet op de vaststelling dat verzoekers niet betwisten dat, zoals dat in de bestreden beslissing werd gesteld, eerste verzoeker heeft gewerkt tot 31 augustus 2009 en sedertdien niet meer is tewerkgesteld, tonen zij geenszins aan dat het kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te stellen dat hij geen reële kans op tewerkstelling aantoonst en dus niet langer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoekers argumentatie over de economische crisis doet hieraan geen afbreuk, meer nog, versterkt het standpunt van de verwerende partij nog. De stelling dat hij onmiddellijk aan de slag kan eens hij de taal beheerst is in die optiek een louter hypothetische veronderstelling, die niet dienstig is om de desbetreffende motivering te ontwrichten.

Voor wat betreft artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, kan de redenering van verzoekers evenmin gevolgd worden waar zij voorhouden dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet aantoonst dat zij een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel vormen.

Tegenover de vaststelling dat eerste verzoeker sedert het indienen van zijn aanvraag gemeld was in de gegevensbank van de RSZ van 10 juni 2009 tot 31 augustus 2009, zijnde ongeveer tweeëneenhalve maand en daarna niet meer is tewerkgesteld geweest tot op het ogenblik van de bestreden beslissing staat het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat hij sinds 1 juni 2010 een leefloon ontvangt van het OCMW. Met de loutere stelling dat dit slechts een tussenstop is, die nog niet lang duurt en hij, eens hij het Nederlands machtig is en dus klaar is voor de arbeidsmarkt, een grotere toegevoegde waarde zal produceren, maken verzoekers in die omstandigheden niet aannemelijk dat de verwerende partij op onredelijke wijze heeft geoordeeld dat hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel. Hun uiteenzetting dat hij, van zodra hij klaar is voor de arbeidsmarkt meerwaarde kan produceren, is niet meer dan hypothetisch en niet van aard om de door de verwerende partij gedane vaststellingen en conclusies te ontwrichten, gezien het hierboven geschetste traject van eerste verzoeker.

Verzoekers tonen met hun betoog geen schending aan van de artikelen 40, § 4 en 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Verzoekers tonen immers niet aan welke elementen door de verwerende partij zouden zijn veronachtzaamd bij de totstandkoming van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3. Waar verzoekers, ten slotte, doen gelden dat de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing de vernietiging van de tweede bestreden beslissing met zich brengt, blijkt uit hetgeen vooraangaat dat de bedoelde onwettigheid niet is aangetoond, zodat, bij gebrek aan andere argumenten ter zake, niet is aangetoond dat de tweede bestreden beslissing met een onregelmatigheid zou zijn behept.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS